

Sygn. akt **IC 1235/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie: Przewodniczący: SSR Sławomir Splitt

Protokolant: Jolanta Migot

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2018 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa **(...) S.A. w G.**

przeciwko **G. P., J. L.**

o zapłatę

I. oddala powództwo w stosunku do G. P.,

II. zasądza od powoda **(...) S.A. w G.** na rzecz pozwanej **G. P.** kwotę **197,00 złotych** (sto dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. oddala powództwo w stosunku do J. L.;

IV. kosztami postępowania w zakresie opłaty sądowej obciąża powoda, uznając ją za uiszczoną.

Sygn. akt **IC 1235/17**

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym dnia 23 stycznia 2017 roku powód (...) S.A. z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanej G. P. kwotę 302,79 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 12 maja 2016 roku do dnia zapłaty oraz zwrot kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że dochodzona wierzytelność wynika z faktu nielegalnego poboru energii elektrycznej w budynku przy ul. (...) w G., który został stwierdzony dnia 19 kwietnia 2016 roku przez pracowników powoda. Upoważniony zespół kontrolujący stwierdził w przedmiotowym lokalu nielegalny pobór energii elektrycznej realizowany poprzez pobieranie energii elektrycznej bez zawartej umowy o dostarczanie energii elektrycznej. Kontrolerzy ustalili, że umowa została wypowiedziana i nastąpiła likwidacja konta w dniu 24 grudnia 2015 roku bez demontażu licznika. Według powoda przy kontroli obecna była pozwana. Nierozliczona energia elektryczna od momentu likwidacji konta do dokonanej kontroli to 358 kWh, co wynika z różnicy pomiędzy stanem licznika w dniu kontroli – 3.986 kWh, a stanem na dzień likwidacji konta (to jest dzień 24 grudnia 2015 roku) – 3.628 kWh.

Należna powodowi opłata została naliczona w oparciu o § 44 Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 sierpnia 2011 roku w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną ora korespondujące z tymi przepisami zapisy (...) S.A. Wobec czego powódka wystawiła notę obciążeniową dnia 27 kwietnia 2016 roku na kwotę 302,79 zł z tytułu nielegalnego poboru energii elektrycznej. Wezwania do spełnienia świadczenia przez pozwaną były bezskuteczne.

(pozew – k. 3-5)

W dniu 31 stycznia 2017 roku Referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie I Nc 174/17 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniający powództwo w całości.

(nakaz zapłaty z dnia 31.01.2017r. – k. 32)

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana skutecznie wniosła sprzeciw, zaskarżając nakaz zapłaty w całości, wnosząc jednocześnie o zasądzenie kosztów od powoda na rzecz pozwanej, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 3-krotności stawki minimalnej. W sprzeciwie pozwana podniosła, że zbyła lokal mieszkalny przy ul. (...) na mocy umowy sprzedaży z dnia 31 grudnia 2015 roku na rzecz J. L.. Po dacie sprzedaży nie przebywała w przedmiotowym lokalu. Pozwana zakwestionowała swoje uczestnictwo w kontroli przeprowadzonej w dniu 19 kwietnia 2016 roku oraz to, że podpisała protokół kontroli. Pozwana wskazuje, że od 2008 roku na stałe zamieszkuje pod adresem: ul. (...) w G..

(sprzeciw pozwanej – k. 46-47v.)

Pismem z dnia 26 stycznia 2018 roku powód wniósł o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanego J. L. z uwagi na to, że w dniu kontroli był osoba zajmującą przedmiotowy lokal.

(pismo powoda z dnia 26.01.2018r. – k. 95-95v.)

Pozwany J. L. złożył odpowiedź na termin po upływie terminu, co skutkowało jej zwrotem. W oświadczeniu złożonym na rozprawie wniósł o oddalenie powództwa wskazując, iż w dniu 12 stycznia 2016 roku zawarł umowę z (...) o dostarczanie energii elektrycznej do lokalu objętego niniejszym pozwem.

(postanowienie z dnia 23.04.2018r. – k. 126, głosy stron – znacznik czasowy: 00:02:13, 00:47:59 – płyta CD k. 154)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) S.A. z siedzibą w G. prowadzi działalność w zakresie sprzedaży i dystrybucji energii elektrycznej.

(okoliczności bezsporne)

Na koniec sierpnia 2015 roku stan licznika w lokalu mieszkalnym przy lokal mieszkalny przy ul. (...) wynosił 3.628 kWh, co wynikało z odczytu dokonanego w tym lokalu.

(dowód: zeznania świadka J. A. – płyta CD k. 154)

Pozwana G. P. posiadała umowę na dostawę energii elektrycznej, która została wypowiedziana i dnia 24 grudnia 2015 roku nastąpiła likwidacja konta billingowego bez demontażu licznika.

(okoliczności bezsporne)

Pozwana G. P. dnia 31 grudnia 2015 roku zbyła spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego oznaczonego numerem (...), położonego w budynku numer (...) przy ul. (...) w G. na rzecz pozwanego J. L..

(dowód: akt notarialny z dnia 31.12.2015r. – k. 49-54)

Dnia 12 stycznia 2016 roku strony powyższej umowy sporządziły protokół zdawczo-odbiorczy w związku z przekazaniem lokalu J. L., w którym stan licznika prądu nr (...) strony określiły na 3.763,3 kWh.

(protokoły zdawczo-odbiorcze z dnia 12.01.2016r. – k. 55, 140)

Dnia 22 stycznia 2016 roku pozwany J. L. złożył wniosek o zawarcie umowy kompleksowej. Dnia 2 lutego 2016 roku pozwany J. L. zawarł z powodem (...) S.A. w G. umowę kompleksową, której przedmiotem była sprzedaż energii

elektrycznej oraz zapewnienie świadczenia usługi dystrybucji elektrycznej do mieszkania przy ul. (...) w G.. Umowa zawarta między J. L., a (...) nie została odnotowana w systemie (...), z którego korzystał pracownik spółki (...) ustalający należność za pobór energii.

(dowód: umowa z dnia 02.02.2016r. – k. 137-138, wniosek z dnia 22.01.2016r. – k. 139, zeznania pozwanego J. L. – płyta CD k. 154 oraz J. A. – płyta CD k. 154))

W kwietniu 2016 roku pracownicy powoda przybyli do lokalu mieszkalnego oznaczonego numerem (...), położonego w budynku numer (...) przy ul. (...) w G. w związku ze zleceniem zdjęcia licznika. Celem pracowników nie była weryfikacja stanu prawnego, w tym ważności umowy na pobór prądu elektrycznego, ale wykonanie zleconej czynności, to jest zdjęcia licznika.

W związku z wykonaną czynnością pracownicy wystawili dwa dokumenty: protokół datowany na dzień 19 kwietnia 2016 roku oraz pokwitowanie odbioru licznika datowany na dzień 13 kwietnia 2016 roku.

W protokole kontroli nr (...) datowanym na dzień 19 kwietnia 2016 roku pracownicy wskazali, że dokonali kontroli układów pomiarowych lokalu przy ul. (...) w G., które znajdują się w mieszkaniu. Ustalono stan licznika na 3.986,9 kWh. W protokole stwierdzono, że odbiorca korzysta z energii elektrycznej pomimo wypowiedzenia umowy, a licznik zdjęto i zabezpieczono w torbie depozytowej.

W protokole jako osoba obecna została wpisana G. P., pomimo tego, iż w lokalu tym nie przebywała z uwagi na jego wcześniejsze zbycie.

Z kolei na pokwitowaniu odbioru licznika z dnia 13 kwietnia 2016 roku sporządzono informację, że stan zdemontowanego licznika nr (...) wynosi 5.265,2 kWh.

(dowód: protokół kontroli – k. 10 wraz z załącznikiem – k. 11-12, zeznania świadków J. J. oraz J. A. – płyta CD k. 154, informacja o wykonanych czynnościach – k. 147)

Przy ustaleniu należności za nielegalny pobór energii elektrycznej pracownik spółki (...) oparł się na stanie początkowym z daty ostatniego spisania licznika – to jest z sierpnia 2015 roku.

Nie dysponował on wiedzą na temat stanu licznika z daty zamknięcia konta G. P., to jest z dnia 24 grudnia 2015 roku.

J. A. nie wiedział również o zawartej przez J. L. umowie o dostawę energii elektrycznej, informacji takiej nie posiadał w systemie, z którego korzystał.

Z uwagi na powyższe uznał, iż całość ustalonej różnicy między stanem początkowym i końcowym stanowi nielegalny pobór energii i obciążył G. P. należności według stawki zawyżonej, wyliczonej dla nielegalnego poboru.

(zeznania świadka J. A. – płyta CD k. 154)

Dnia 22 lipca 2016 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 302,79 zł z tytułu noty obciążeniowej nr (...), sporządzonej na podstawie ww. protokołu kontrolnego. Wskazano, że nie rozliczono zużycia 358 kWh energii elektrycznej.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: dane do wystawienia noty obciążeniowej – k. 13, wezwanie z dnia 22.07.2016r. – k. 26 wraz z niepodjętą przesyłką – k. 27, nota obciążeniowa – k. 25)

Powód wystawił pozwanemu J. L. fakturę nr (...) za zużycie 394 kWh za okres od dnia 25 marca 2016 roku do dnia 31 sierpnia 2016 roku na kwotę 274,81 zł. Pozwany nie otrzymał natomiast rachunku za wcześniejszy okres.

(dowód: zrzut ekranu z konta pozwanego – k. 141, zeznania pozwanego J. L. – płyta CD k. 154)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, dowodu z zeznań świadków i pozwanych.

W ocenie Sądu z ostrożnością należało podejść do przedłożonego przez powoda protokołu kontroli urządzeń pomiarowych z dnia 19 kwietnia 2016 roku oraz informacji o wykonanych czynnościach przy układzie pomiarowym z dnia 13 kwietnia 2016 roku, o czym mowa będzie poniżej. Brak było jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wiarygodności i autentyczności pozostałych dokumentów przedłożonych przez strony. Sąd uznał pozostałe dokumenty prywatne albowiem żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów ani też żadna ze stron nie zaprzeczyła, iż osoby podpisane pod tymi dokumentami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych. Powyższe dokumenty nie budziły także żadnych wątpliwości Sądu.

Sąd nie dopatrył się również żadnych podstaw do kwestionowania zeznań świadków oraz pozwanych. W ocenie Sądu zeznania wymienionych osób są szczerze, spójne i niesprzeczne, a także nie budzą wątpliwości w świetle zasad logicznego rozumowania i zasad doświadczenia życiowego.

W niniejszej sprawie strona powodowa dochodziła od pozwanych opłaty za nielegalnie pobraną energię elektryczną w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz.U. Nr 54, poz. 348 zwanej dalej jako p.e.) za okres od dnia 25 grudnia 2015 roku do dnia 19 kwietnia 2016 roku, twierdząc jednocześnie, iż pozwani dopuścili się nielegalnego poboru energii, co uzasadnia przyznanie dochodzonego roszczenia.

Pozwani zakwestionowali swoją odpowiedzialność z tytułu nielegalnego poboru energii twierdząc, iż do nielegalnego poboru energii nie doszło.

Przedmiotem rozpoznania w niniejszym sporze była więc zasadność obciążenia pozwanych opłatą za nielegalny pobór energii w okresie między 25 grudnia 2015 roku a 19 kwietnia 2016 roku w kwocie 302,79 złotych – ustaloną na podstawie taryfy E. operator zatwierdzonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nr D. (...) / 64(12) / (...) / JSz z dnia 17 grudnia 2015 roku opublikowaną w Biuletynie branżowym (...) elektryczna nr (...) z dnia 17 grudnia 2015 roku, a nadto czy odpowiedzialność z tytułu ww. obciążenia ponosi również przyzowany J. L..

Wymagało to wszakże w pierwszej kolejności rozstrzygnięcia, czy taki nielegalny pobór w ogóle miał miejsce, a jeżeli tak, to w jakiej ilości.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 19 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne w razie nielegalnego pobierania energii, przedsiębiorstwo energetyczne może pobierać od odbiorcy, a w przypadku gdy pobór paliw lub energii nastąpił bez zawarcia umowy, może pobierać od osoby lub osób nielegalnie pobierających paliwa lub energię, opłatę w wysokości określonej w taryfie, chyba że nielegalne pobieranie paliw lub energii wynikało z wyłącznej winy osoby trzeciej, za którą odbiorca nie ponosi odpowiedzialności.

Przez nielegalne pobieranie energii rozumieć należy pobieranie jej bez zawarcia umowy, z całkowitym albo częściowym pominięciem układu pomiarowo-rozliczeniowego lub poprzez ingerencję w ten układ, mającą wpływ na zafałszowanie pomiarów dokonywanych przez układ pomiarowo-rozliczeniowy (art. 3 pkt 18 p.e.).

Stosownie do treści art. 3 pkt 12 p.e. przedsiębiorstwem energetycznym jest zaś podmiot prowadzący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, przetwarzania, magazynowania, przesyłania, dystrybucji paliw albo energii lub obrotu nimi. Upoważnieni przedstawiciele przedsiębiorstwa energetycznego zajmującego się przesyłaniem lub dystrybucją paliw gazowych lub energii wykonują kontrole układów pomiarowych, dotrzymania zawartych umów i prawidłowości rozliczeń (art. 6 ust. 1 p.e.).

Niesporne w sprawie było – i wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, iż umowa o dostawę energii elektrycznej została wypowiedziana pozwanej G. P. i dokonano likwidacji jej konta dnia 24 grudnia 2015 roku, jednakże wskazanie stanu licznika na 3.628 kWh jest całkowicie nieuzasadnione, o czym mowa będzie poniżej.

Nie ulega również wątpliwości, co wynika z przedłożonego aktu notarialnego, że pozwana G. P. dnia 31 grudnia 2015 roku zbyła nieruchomość lokalową położoną w G. przy ul. (...) na rzecz pozwanego J. L..

Z przedłożonego protokołu zdawczo-odbiorczego sporządzonego pomiędzy stronami powyższej umowy wynika, że dnia 12 stycznia 2016 roku nastąpiło fizyczne przekazanie lokalu nowemu właścicielowi – J. L..

Nie ulega wątpliwości, że od dnia likwidacji konta pozwanej do dnia zbycia lokalu pozwaną nie łączyła umowa z powodem na dostarczanie energii elektrycznej. Zatem przy przyjęciu, że w tym okresie pobierała ona energię elektryczną, jej zużycie w tym okresie należałoby uznać za nielegalny pobór energii elektrycznej.

Podobnie sytuacja odnosi się do pozwanego J. L.. W świetle przedłożonej przez niego umowy kompleksowej na dostarczanie energii elektrycznej wynika, że została ona zawarta dnia 2 lutego 2016 roku. Niemniej jednak wniosek o jej zawarcie złożony został przez niego dnia 22 stycznia 2016 roku.

Tak więc od momentu sporządzenia przez strony protokołu zdawczo-odbiorczego mieszkania do zwrócenia się pozwanego J. L. o zawarcie umowy kompleksowej upłynęło nieco ponad tydzień czasu.

Wobec powyższego o nielegalnym poborze energii elektrycznej przez pozwanego J. L. można mówić od dnia nabycia przez nieruchomości, tj. od dnia 31 grudnia 2015 roku do dnia złożenia wniosku o zawarcie umowy, tj. dnia 22 stycznia 2016.

Nie można w konsekwencji uznać w wyżej wymienionym okresie pozwanych za odbiorców, którymi po myśli art. 3 pkt 13 Prawa energetycznego jest osoba otrzymująca energię na podstawie umowy z przedsiębiorstwem energetycznym, a tym samym w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy nielegalny pobór energii może być rozpatrywany wyłącznie jako pobieranie jej bez zawarcia umowy (art. 57 ust. 1 pkt 1 p.e. w zw. z art. 3 pkt 18 p.e.).

Dla przyjęcia odpowiedzialności za dokonywany w ten sposób nielegalny pobór energii konieczne jest ustalenie, iż miało miejsce bezumowne pobieranie energii. Brak umowy w okresie od dnia 24 grudnia 2015 roku do dnia 2 lutego 2016 roku o dostarczanie energii elektrycznej do lokalu przy ul. (...) w G. nie budzi wątpliwości.

Jednakże powód wywodził, że pozwani dopuścili się nielegalnego poboru energii elektrycznej aż do dnia 19 kwietnia 2016 roku, a więc do dnia przeprowadzenia kontroli, co do ustaleń której należy podchodzić z dużą ostrożnością.

W ocenie Sądu niezbitnie wynika, że pozwany J. L. dnia 2 lutego 2016 roku zawarł umowę kompleksową na dostarczanie do nabytego przez niego lokalu energii elektrycznej, na podstawie wniosku złożonego w dniu 22 stycznia 2016 roku, a zatem po tym okresie nie można mówić o nielegalnym poborze przez niego energii elektrycznej, a już w ogóle przez pozwaną G. P.. Świadek J. A. z kolei wskazał, iż powyższy fakt nie został uwidoczniiony w systemie powódki, co wiązało z faktem problemów systemu informatycznego powódki.

Warto jednak w tym miejscu zaznaczyć, że zgodnie z art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Natomiast z art. 6 k.c. wynika również reguła rozkładu ciężaru dowodu w znaczeniu materialnoprawnym. W tym sensie przepis ten wskazuje kogo obciążają skutki nieudowodnienia powoływanego faktu.

W niniejszej sprawie powód dopozuwając pozwanego J. L. nie wskazał, za jakie konkretne okresy nielegalnego poboru prądu, w jego ocenie, winni odpowiadać pozwani. Brak takiego rozróżnienia wskazywać może, że powód wywodzi, iż odpowiedzialność pozwanych jest solidarna. Zdaniem Sądu taka odpowiedzialność mogłaby mieć miejsce jedynie w sytuacji, gdyby pozwani wspólnie zamieszkiwali przedmiotowy lokal.

Natomiast brak jest podstaw do ustalenia, że stan taki miał faktycznie miejsce. W świetle przeprowadzonych dowodów wynika, że pozwanych łączyła jedynie relacja wynikająca z umowy sprzedaży nieruchomości. Są to jedynie

domniemania Sądu, które jednak nie mogą zmieniać faktycznego żądania pozwu, tym bardziej, że został on wniesiony przy udziale fachowego pełnomocnika w osobie adwokata.

W tej sytuacji na powódzie ciążył obowiązek wykazania, za jaką konkretnie ilość zużytej energii elektrycznej wyrażonej w kWh oraz w jakim okresie odpowiadają pozwani. Ponadto mając na względzie fakt zawarcia umowy o dostarczanie energii elektrycznej przez J. L. to na powódzie spoczywał obowiązek wykazania wysokości należności naliczonej pozwanym, mając na względzie różne stawki dla odbiorcy legalnego i nielegalnego.

W ocenie Sądu powód nie sprostał temu obowiązkowi. Niewątpliwie, o czym mowa już była powyżej, powód nie wykazał zakresu czasowego nielegalnego poboru prądu, za jaki winni odpowiadać pozwani.

Poza sporem pozostawało również i to, że pozwani korzystali z lokalu przy ul. (...) w G., z tym, że w różnych okresach, którą dostarczała strona powodowa. Jak wynika z zeznań świadków, pozwana G. P. od 2007 roku zamieszkiwała pod innym adresem, jednakże nie wyłącza to jej odpowiedzialności za zużycie energii elektrycznej do dnia, w którym była ona właścicielką ww. nieruchomości czy nawet dalej do momentu przekazania przez nią lokalu nowemu właścicielowi.

Niemniej jednak należy wskazać, iż w powyższej sprawie strona powodowa nie wykazała wysokości pobranej nielegalnie energii.

Jak wynikało z twierdzenia strony powodowej ilość pobranej nielegalnie przez powódkę energii wyznaczał okres od zamknięcia konta – to jest od dnia 24 grudnia 2015 roku do dnia dokonania kontroli, to jest do dnia 19 kwietnia 2016 roku.

Powyższy okres był również zakresem czasowym objętym niniejszym pozwem. Na założeniu wyliczenia stanu energii z chwili zamknięcia oraz z chwili kontroli powód opierał swoje roszczenie.

Tymczasem z zeznań świadka J. A. wynikało, iż przyjęta jako podstawę ustalenia stanu początkowego wartość została ustalona w okresie trwania umowy – to jest według stanu z sierpnia 2015 roku. Tym samym nie sposób uznać, iż wartość nielegalnie pobranej energii elektrycznej, a tym samym wartość dochodzonego roszczenia została przez stronę powodową wykazana. (...) ta bowiem – mogła być pobrana również w okresie poprzedzającym zamknięcie konta, a zatem nie miałyby ona charakteru energii pobranej nielegalnie, a tym samym musiałyby zostać wyliczona w oparciu o inne stawki. Ponadto nie miałyby ona charakteru należności za okres od dnia zamknięcia konta – to jest od dnia 24 grudnia 2015 roku.

Ponadto w stosunku do pozwanej G. P. zarzut poboru nielegalnego energii nie mógł się ostać również ze względu na to, iż po okresie 12 stycznia 2016 roku, czyli po dniu zdania lokalu nie powódka nie korzystała już z lokalu mieszkalnego objętego pozwem.

A zatem w stosunku do powódki nie jest możliwe ustalenie tego, czy i jaka ilość energii została przez nią pobrana w sposób nielegalny, co warunkowałoby sposób naliczenia kwoty należnej od pozwanej powódce.

W podobny sposób należy odnieść się do drugiego z pozwanych J. L.. Pozwany przedłożył wniosek o zawarcie umowy z dnia 22 stycznia 2015 roku oraz umowę lutego 2015 roku. Jak zeznał świadek J. A. umowa ta nie została umieszczona w systemie pozwanej, a zatem pozwany był traktowany jako osoba nielegalnie pobierająca energię elektryczną, podczas gdy faktycznie takim odbiorcą nie był. A zatem to na powódzie w powyższych okolicznościach spoczywał ciężar wykazania ilości pobranej przez pozwanego energii oraz wyliczenia prawidłowej – opartej na umowie stawki. Zawarcie bowiem umowy na dostawę energii elektrycznej w okresie zbieżnym z nabyciem przez pozwanego lokalu wyklucza przypisanie pozwanemu nielegalnego poboru energii.

Rozważeniu w ocenie Sądu podlega jednak jeszcze kwestia winy osoby pobierającej nielegalnie energię elektryczną – jako przesłanki jej odpowiedzialności. Jakkolwiek ustalenie samego faktu nielegalnego pobierania paliw lub energii w rozumieniu art. 3 pkt 18 Prawa energetycznego nie wymaga bynajmniej badania winy sprawcy (zob. uzasadnienie

wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2003 r., I CKN 252/01, OSNC 2004, nr 7-8, poz. 110), to jednak przepis ten nie stanowi przecież podstawy odpowiedzialności za nielegalny pobór.

Mając na względzie wyłącznie deliktowy charakter odpowiedzialności za pobieranie paliw lub energii bez zawarcia umowy – zdaniem Sądu orzekającego w niniejszej sprawie należy przyjąć, iż art. 57 ust. 1 pkt 1p.e. kształtuje odpowiedzialność odbiorcy (art. 3 pkt 13 Prawa energetycznego) na zasadzie ryzyka oraz – w przypadku gdy pobór nastąpił bez zawarcia umowy – odpowiedzialność osoby lub osób nielegalnie pobierającej paliwa lub energię opartą na zasadzie winy. Istotne znaczenie w tej mierze ma fakt, iż wina jest – obok ryzyka – podstawową zasadą odpowiedzialności deliktowej w polskim prawie cywilnym.

Samo ustalenie nielegalnego poboru energii w rozumieniu art. 3 pkt 18 p.e., nie wymaga badania winy, bowiem nie ulega natomiast wątpliwości, że znamię podmiotowe czynu, noszącego znamiona nielegalnego pobierania energii, nabiera znaczenia na etapie ustalania odpowiedzialności sprawcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2010 r., sygn. akt V CNP 52/09, LEX nr 577857),

Przyjmując, że winę można przypisać określonej osobie, kiedy istnieją podstawy do negatywnej oceny jej zachowania zarówno z punktu widzenia obiektywnego, jak i subiektywnego (tzw. zarzucalność postępowania), należało stwierdzić, iż świetle okoliczności faktycznych niniejszej sprawy ocenionych przy uwzględnieniu zasad logicznego rozumowania oraz wskazań doświadczenia życiowego, pozwani nie ponoszą winy w nielegalnym pobieraniu energii, z tytułu którego strona powodowa obciążyła pozwaną G. P. oraz dochodzi tej kwoty również od pozwanego J. L..

Umowa o dostarczanie energii elektrycznej została wypowiedziana pozwanej, a likwidacja jej konta nastąpiła dnia 24 grudnia 2015 roku. Zdaniem Sądu pozwana dochowała należytej staranności względem zakładu energetycznego bowiem mając świadomość sprzedaży nieruchomości, co nastąpiło dnia 31 grudnia 2015 roku, odpowiednio wcześniej wypowiedziała umowę na dostawę energii elektrycznej.

Natomiast w przypadku pozwanego J. L. niedbalstwo w zakresie niezawarcia umowy z zakładem energetycznym jest znikome. Warto zwrócić uwagę, że odebrał on lokal dnia 12 stycznia 2016 roku, a nieco ponad tydzień później zwrócił się do zakładu energetycznego o zawarcie umowy na pobór energii elektrycznej.

Zapewne miał on świadomość, że pobiera energię elektryczną bez umowy i starał się uregulować w ten sposób zaistniałą sytuację. Godna uwagi jest postawa pozwanego J. L. – nie kwestionuje on zasadności obciążenia go kosztami zużycia prądu, a jedynie fakt, że był to pobór nielegalny.

Kwestia braku demontażu licznika dnia 24 grudnia 2015 roku jest w świetle okoliczności faktycznych niniejszej sprawy nieistotna, jako że dochodzona przez stronę powodową opłata naliczona została za bezumowne pobieranie energii, nie zaś za pobieranie jej z całkowitym lub częściowym pominięciem układu pomiarowo-rozliczeniowego lub poprzez ingerencję w ten układ.

Na marginesie również należy wskazać na nierzetelność zapisów stanu licznika w dwóch wystawionych dokumentach, datowanych zresztą na dwa różne dni – w protokole i potwierdzenie wystawionym J. L.. Wskazanie dwóch różnych wartości zużycia energii ma w ocenie Sądu również wpływ na ocenę rzetelności roszczenia strony powodowej.

Taki stan rzeczy nie pozwolił Sądowi na zweryfikowanie danych wskazanych w złożonej przy pozwie kopii noty obciążeniowej i ustalenie, iż zgłoszona w pozwie kwota 302,79 złotych obejmująca zgodnie z twierdzeniem pozwu wartość opłaty za nielegalny pobór energii za okres od dnia 24 grudnia 2015 roku do dnia 19 kwietnia 2016 roku wyliczona została w sposób prawidłowy, pomijając już nawet zakres odpowiedzialności pozwanych, o czym mowa była powyżej.

W tym stanie rzeczy, działając na podstawie art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo energetyczne a contrario Sąd orzekł jak w punkcie I i III wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., obciążając nimi pozwanego jako przegrywającego sprawę. Na łączne koszty procesu należne pozwanej G. P. składają się: opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł) oraz wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika – radcy prawnego, ustalone jako dwukrotność stawki minimalnej (180 zł) zgodnie z art. § 2 pkt 1 oraz § 15 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804). Sąd miał na uwadze niezbędny nakład pracy pełnomocnika, w szczególności czas na przygotowanie się do prowadzenia sprawy, liczbę stawiennictw w sądzie oraz czynności podjęte w sprawie w odniesieniu do niewielkiej wartości przedmiotu sporu. Zdaniem Sądu stawka minimalna przy tak niskiej kwocie przedmiotu sporu byłaby nieadekwatnie niska do podjętych przez pełnomocnika czynności. Kosztów w niniejszej sprawie nie poniósł natomiast pozwany J. L.. Natomiast w punkcie IV. wyroku kosztem opłaty sądowej obciążono powoda, jako przegrywającego sprawę, uznając ją za uiszczoną.